Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 48. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουλίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 32

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ Πέτρος ἔβαλε μιὰ ἀπελπισμένη κραυγή.

Πρώτη φορὰ ἔβλεπε νεκρὸ στὴ μάχη, κι' ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος του, ποὺ μαζύ του τὸν ἔδεναν τόσες ἀναμνήσεις, τόσες κοντὲς ἀγωνίες.

Μὰ ξαφνικὰ θυμήθηκε τὸ τροπάρι του. Ἔπρεπε νὰ μὴ μείνῃ περισσότερο ἐκεῖ. Οἱ Ρῶσσοι μποροῦσε νὰ γυρνοῦσαν καὶ νὰ τοῦ τὄπερναν.

Ἔσκυψε καὶ φίλησε μ' εὐλάβεια τὸ μέτωπο τοῦ φίλου του ποὺ ἄρχιζε νὰ γίνεται κρύο. Ὕστερα πήδησε στ' ἄλογό του μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του καὶ διευθύνθηκε καλπάζοντας πρὸς τὶς γαλλικὲς γραμμές.

Ξαφνικὰ ἕνα ποδοβολητὸ ἀντήχησε πίσω του κι' ἕνα σμῆνος ἀπὸ ἱππεῖς ποὺ πρόβαλλαν ἀπὸ μιὰ χαράδρα, τὸν προσπέρασαν σὰν ἀστραπή. Τοὺς γνώρισε πὼς ἦταν τὸ ἱππικὸ τοῦ Καρδινιάκ. Σὰν ἀπὸ ἔνστικτο, πηροῦνισε τ' ἄλογό του γιὰ νὰ τρέξῃ μαζύ τους. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ νέο ποδοβολητὸ ἐτράνταξε τὸ ἔδαφος, ἄγριες κραυγὲς ἀκούστηκαν κι' ἕνα σωστὸ μελίσσι ἀπὸ κοζάκους φάνηκε μέσα σὲ σύννεφο ἀπὸ σκόνη, ἐνῷ τὰ τεντωμένα τους ἀόρατα ἀποτελοῦσαν ἀληθινὸ δάσος.

Ἦταν ἀργά. Τ' ἄλογό του ἔννοιωσε ἕνα ξάφνισμα κι' ἔκαμ' ἕνα ἀπότομο πήδημα. Ὁ Πέτρος κατάλαβε πὼς κάποιο δόρυ τὄχε χτυπήσει. Ἔτρεξε λίγα μέτρα ἀκόμη κι' ὕστερα σωριάστηκε στὸ χῶμα. Τὴν ἴδια στιγμὴ κι' ὁ φίλος μας, καθὼς κυλοῦσε κάτω ἀπ' τὴ σέλλα, δέχτηκε μιὰ σπαθιὰ στὸ κεφάλι.

Ζαλισμένος, τυφλωμένος ἀπ' τὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε στὸ μέτωπό του, ἔννοιωσε νὰ τοῦ τραβοῦν τὴ σημαία ἀπ' τὰ χέρια του. Μὰ καρφώθηκε πάνω στὸ τρόπαιό του, ἔπιασε τὸ πανὶ μὲ τὰ δόντια του κι' ἀποφάσισε νὰ μὴν ἀφίσῃ τὸ τιμημένο σύμβολο παρὰ μόνο μαζὶ μὲ τὴ ζωή του,—ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶχε κάμει ὁ γέρος ρῶσσος στρατιώτης λίγην ὥρα πρίν.

Ἄνοιξε τὰ μάτια κι' ἀντίκρυσε ἀπὸ πάνω του ἕν' ἄγριο κεφάλι μὲ πυκνὰ σγουρὰ μαλλιά, μὲ δυὸ μάτια ποὺ λαμπαν σὰ δυὸ μάτια λύκου. Τὴν ἴδια στιγμὴ δέχτηκε ἕνα χτύπημα κατάστηθα κι' ἔννοιωσε πὼς ὁ κοζάκος τοῦ πῆρε τὴ σημαία, ἀφίνοντάς του ἀνάμεσα στὰ δόντια ἕν' ἄθλιο κουρέλι της.

Τὸ κεφάλι του γύριζε, μὰ κατόρθωσε νὰ σταθῇ στὰ γόνατά του. Εἶδε τὸν κοζάκο νὰ φεύγῃ σὰν ἀστραπή.

—Μοῦ τὴν πῆρε! εἶπε ὁ Πέτρος ἀπελπισμένος, καὶ δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια του.

Ὕστερα ψηλάφησε τὸ σῶμα του: τὸ ψηλὸ πηλίκιό του εἶχε κάνει τὸ σπαθὶ νὰ λοξοδρομήσῃ. Τὸ κεφάλι ἦταν ἀπείραχτο, μὰ τὸ πάνω μέρος τοῦ αὐτιοῦ του ἦταν πληγωμένο. Ἀπὸ κεῖ ἔτρεχε τὸ αἷμα ποὺ τὸν τύφλωνε.

Ὅσο γιὰ τὸ χτύπημα στὸ στῆθος, εὐτυχῶς ὁ Κοζάκος, βιαστικὸς νὰ φύγῃ, δὲν πρόφτασε νὰ γυρίσῃ τ' ὅπλο του καὶ τὸν χτύπησε μὲ τὴν ξύλινη κι' ὄχι μὲ τὴ σιδερένια ἄκρη τοῦ δόρατός του.

Τὴν εἶχε γλυτώσει λοιπὸν πολὺ φτηνά. Μὰ ἦταν λυσσασμένος ἀπ' τὸ κακό του. Ἀπ' τὸ τρόπαιό του, ποὺ θὰ ἦταν τὸ μοναδικὸ αὐτῆς τῆς μάχης, δὲν τοῦμεινε παρὰ μόνο τὸ μοναδικὸ κουρέλι ποὖχε μείνει ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Τὄκρυψε κι' αὐτὸ στὴν τσέπη του.

Προσπάθησε νὰ σηκώσῃ τ' ἄλογό του, μὰ τὸ φτωχὸ ζῷο ἦταν βαρειὰ πληγωμένο καὶ τοὔρριξ' ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα μὲ τὰ ὑγρά του μάτια. Ὁ Πέτρος γιὰ νὰ συντομέψῃ τοὺς πόνους του, ἔσυρε τὸ πιστόλι του καὶ τοὔδωσε τὴ «βολὴ τοῦ ἐλέους».

Οἱ Ρωσσικὲς ἴλες εἶχαν ἐξαφανισθεῖ πρὸς τὸ νότο. Ἡ μάχη εἶχε κολάσει στὸ κέντρο κι' ἦταν ἀναμμένη στὸ δεξιὸ τῆς παράταξης, ὅπου οἱ Ρῶσ-

«Ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἀντίκρυσε ἀπὸ πάνω του ἕν' ἄγριο κεφάλι: . . .» (Σελ. 249, στ. β'.)

σοι τοῦ Βλαδιμήρου εἶχαν ἀπωθήσει τοὺς Ἄγγλους.

Ὁ Πέτρος προσπάθησε νὰ προχωρήσῃ. Τὸ σῶμα του εἶχε κυρτωθεῖ σὰ νὰ τοῦχαν δώσει χίλιους ραβδισμούς. Σὲ λίγα μέτρα σταμάτησε: Ἀντίκρυσε τὰ συντρίμματα ἑνὸς κανονιοῦ, μὲ τὰ κιβώτια τῶν πολεμοφοδίων κομματιασμένα καὶ τἄλογα σκοτωμένα.

Κάθησε πάνω σ' ἕναν κυλλίβαντα, κατάκοπος καὶ συλλογισμένος: πῶς θὰ ξανάβρισκε τὸ σῶμα του, τοὺς δικούς του; Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕν' ἄλογο ἀδέσποτο πρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ ἐρείκια. Ὁ Πέτρος πλησίασε κι' εἶδε πῶς ἀνῆκε σ' ἕνα γερὸ Ρῶσσο ἀνθυπασπιστή, ποὺ εἶχε σωριαστεῖ μὲ τὸ πόδι σπασμένο καί, κρατῶντας στὸ χέρι τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, περίμενε βοήθεια.

Βέβαια ὁ Πέτρος δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἄλλως τε ἡ μάχη δὲν εἶχε τελειώσει κι' ἔπρεπε δίχως ἄλλο νὰ ξαναδρῇ τὴν ἴλη του.

Μὰ πρὶν καλοσκεφθῇ νὰ πάρῃ τὸ ἄλογο, ὁ Ρῶσσος τοῦ ἔδωσε τὸ χαλινάρι. Ὁ Πέτρος πλησίασε τ' ἄλογο καὶ τὸ καβαλίκεψε. Ἐκεῖνο στάθηκε πειθήνιο στὸ νέο του κύριο καί, καθὼς ξεκινοῦσε, ὁ Ρῶσσος τοὔκαν' ἕνα νόημα ἀποχαιρετισμοῦ.

— Ἂν ὅλοι οἱ Ρῶσσοι ἦταν ἀπ' τὴν ἴδια πάστα ποῦναι αὐτὸς ὁ γέρος, συλλογίστηκε ὁ Πέτρος, γρήγορα θἄχαμε κλείσει εἰρήνη.

Τοῦ ἦρθε νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο τῆς ἐξαιρετικῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ τοῦ Ρώσσου. Μὰ ἡ θέση του ἦταν ἐπικίνδυνη κι' εἶχε βία νὰ ξαναδρῇ τοὺς συναδέλφους του.

Βγαίνοντας ἀπ' τὴ μικρὴ χαράδρα ὅπου εἶχε συμβῇ αὐτὴ ἡ σκηνή, ἀντίκρυσε τὴ θάλασσα. Ὡς τὸ γιαλό, οὔτε ἴχνος ἐχθρικοῦ ἱππικοῦ. Σωρὸς ρεμμάτων μόνο δῶ καὶ κεῖ. Καὶ μακρυά, στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου, τρία κινούμενα κόκκινα τετράγωνα.

— Κόκκινο! Εἶναι δικοί μας!

Δεξιά του διέκρινε μιὰ μπλὲ γραμμὴ ποὺ κυμάτιζε.

— Τὸ Ἀφρικανικὸ ἱππικό! συλλογίστηκε καὶ κάλπασε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἦταν μαζί τους.

— Ταγματάρχα μου!

Ὁ Καρδινιάκ ἦταν πραγματικῶς ἐκεῖ συνοφρυωμένος· καὶ δίπλα του ὁ ὑπολοχαγὸς Σωτερόπ, μὲ τὴν παλάμη στὸ κεραμίδι τοῦ πηλικίου του, ἐξέταζε τὸν ὁρίζοντα.

Πίσω τους ὀκτὼ ἱππεῖς κι' ἕνας ἔφιππος σαλπιχτής.

Αὐτοὶ ἄραγε εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ἔνδοξο ἐκεῖνο ἀπόσπασμα ποὺ εἶχε ὁρμήσει στὴ φωτιὰ μιὰν ὥρα πρίν;

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιάκ, γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀνασυγκρότησῃ, εἶχε ξανάρθει στὸ σημεῖο τῆς ἐξορμήσεως.

Καθὼς ἀντίκρυσε τὸν προστατευόμενό του, ἡ φυσιογνωμία του ἔλαμψε.

—Σύ 'σαι, Πέτρο; Πληγώθηκες;, παιδί μου!..

— Μικρὰ πράγματα, ταγματάρχα μου... Μὰ ἂν ξέρατε...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ θάνατο τοῦ Δελισύ, τὴν ἄλωση τῆς ἐχθρικῆς σημαίας κι' ὕστερα τὸ χάσιμό της.

Μὰ ἄλλο ἀνησυχοῦσε τὸν Καρδινιάκ.

—Ποῦ νἆναι οἱ ἄλλοι; Δὲν πῆρε τὸ μάτι σου τίποτε δικούς μας; Ἔπρεπε τώρα νἄχαν γυρίσει.

Ὁ Μπερτινὺ ἔκαμε νόημα ἄρνητικό.

—Στάσου! εἶπε ὁ ταγματάρχης, γυρίζοντας στὸν Σωτερόπ. Δὲ μοῦ χωράει στὸ μυαλὸ ὅτι ἡ ἴλη μας ἐδεκατίστηκε σὲ τέτοιο σημεῖο. Ἡ ἐπίθεση ἔγινε χωρὶς πολλὲς ἀφέλειες, κι' ἄλλως τε μᾶς ὑποστήριξαν κι' οἱ ζουάβοι. Σεῖς, πότε χωριστήκατε ἀπ' τὸν Βωτραίν;

—Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ταγματάρχα μου. Ὅταν μπήκαμε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ, φαίνεται πὼς θὰ λοξοδρόμησε δεξιά. Καὶ πολὺ φοβᾶμαι πὼς θἄφισε κεῖ τὸ πετσί του. Γιατί κι' ἐγὼ δὲ θὰ γλύτωνα ἂν δὲν εἶχα ἄλογο τόσο σβέλτο. Κι' οἱ ἱππεῖς μου ποὺ γλύτωσαν εἶναι ὅλοι ἕνας κι' ἕνας. Ἂν δὲν τοὺς εἶχα συνειθίσει στὴν τάξη...

Ὁ ταγματάρχης τὸν διέκοψε.

—Ἤξεραν οἱ ἄνδρες ὅτι ἐδῶ θὰ μαζευόμαστε σὲ περίπτωση διασκορπισμοῦ;

—Τὄξεραν. Τοὺς τὄχαμε πεῖ πολλὲς φορές.

Ὁ Καρδινιὰκ σώπασε. Ἡ καρδιά του σπάραζε στὴ σκέψη πὼς ἡ ἴλη του εἶχε πάθει τέτοια πανωλεθρία. Μὰ τὸ θέαμα τῆς μάχης τοῦ τράβηξε κείνη τὴ στιγμὴ τὴν προσοχή.

Τὸ ἔφιππο πυροβολικὸ εἶχε ἀνοίξει δυνατὸ κανονίδι. Ἕνας ἄνεμος θαλασσινὸς σήκωσε τὸν καπνό, τὸν κύλησε καί, ξαφνικά, σὰ νὰ σηκώθηκε ἡ αὐλαία ἑνὸς θεάτρου, παρουσιάστηκε ἡ τελευταία πράξη τῆς μάχης.

Ἡ μεραρχία τοῦ Μποσκὲ προχωροῦσε ἀκατάσχετη. Ἔπαιζαν οἱ σάλπιγγες, χτυποῦσαν τὰ ταμπούρλα κι' οἱ μπαγιονέττες γυάλιζαν στὸν ἥλιο.

Τὰ Ρωσσικὰ συντάγματα πολεμοῦσαν μὲ λύσσα. Οἱ ὀβίδες τὰ θέριζαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, μὰ δὲν ὑποχωροῦσαν. Οἱ ἀξιωματικοί τους ἦταν ὅλοι σκοτωμένοι ἢ πληγωμένοι. Κι' ἡ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν ἦταν θρυλική.

Μὰ ἀπ' τὸν ἡρωϊκὸν αὐτὸ στρατὸ ἔλειπε ἡ νεώτερη τακτικὴ ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ πρόοδος τῆς στρατιωτικῆς τέχνης.

Γιαυτὸ οἱ Γάλλοι βγῆκαν νικητές, καὶ ἡ νίκη θὰ ἦταν πιὸ θριαμβευτική, ἂν οἱ φίλοι μας οἱ Ἐγγλέζοι ἦταν τακτικώτεροι στὴν ὥρα τους. Μά, ὅπως ἔγραφε ὁ Στρατάρχης Σαίντ-Ἀρνὼ στὸν Αὐτοκράτορα, «οἱ Ἐγγλέζοι βάδιζαν, ὅταν οἱ Γάλλοι ἔτρεχαν».

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΞΕΙΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 243]

Εἶχα παραστῆ στὴν κηδεία τῶν θυμάτων. Καὶ τώρα, στὴν βαρειὰ θυελλώδη νύχτα, αἰσθανόμουν μ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, μιὰν ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ κορμί μου.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, συμβούλεψα τοὺς φίλους μου νὰ κρύψουμε τὴ βάρκα στὸ φυτικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ. Ὕστερα μεταφέραμε τὴν κατασκήνωσή μας ἐπάνω, στὴν κορφὴ τοῦ λοφίσκου, στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς ἐρειπωμένου πύργου, ποὺ ἦταν σίγουρο καταφύγιο ἐναντίον τοῦ ἀνέμου, τῶν τυφλοπόντικων καὶ τῶν κατσαρίδων.

Ὁ Ἀλκιβιάδης ροχάλιζε σὰ χύτρα κι' ὁ Ψηλέας εἶχε ἀναγκαστῆ νὰ κουλουριαστῆ σὰ γάτα, ἐπειδὴ τὰ μακρυά του σκέλη δὲν συμβιβαζόνταν μὲ τὴ μικρὴ διάμετρο τοῦ πύργου. Μόνος ἐγὼ δὲν κοιμώμουν, μὲ τὴ φαντασία μου ταραγμένη ἀπ' τὴν τραγικὴ ἀνάμνηση τῆς σφαγῆς τῶν δυὸ νέων ψαράδων, ποὺ ὁ ἕνας τους ἦταν δεκατεσσάρων κι' ὁ ἄλλος εἴκοσι χρονῶν...

Ὁ θόρυβος τοῦ ἀμερικάνικου μοτὲρ ποὺ ἀντικαθιστᾷ τὸ πανὶ στὰ σύγχρονα καΐκια, ἔφτασε καθαρὰ ὡς τ' αὐτιά μου. Τότε εἶδα πὼς ἡ τρικυμία εἶχε πάψει. Ὁ οὐρανὸς ἦταν πάντα σκοτεινός, δίχως φεγγάρι, οὔτ' ἀστέρια. Ὕστερ' ἀπ' τὴν τραμουντάνα, φυσοῦσε μιὰ ἀπαλὴ αὔρα ἀπ' τὰ δυτικά. Ἀναψα ἕνα σπίρτο: ἦταν τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ξύπνησα τοὺς συντρόφους μου:

«Ἕνα περαστικὸ καΐκι ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας!»

Πετάχτηκαν κι' οἱ δυὸ ὄρθοι στὴ στιγμή.

«Τὸ εἶδες;» ρώτησε ὁ Βαρέλας.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του μ' ἐξέπληξε. Ξεχώριζα περισσότερη περιέργεια παρὰ φόβο. Ἀληθινά, μοῦ φαινόταν πὼς ὀνειρευόμουν.

«Ἄκουσα τὸ θόρυβο τοῦ μοτὲρ», ἀποκρίθηκα.

Ἀφουγκράστηκαν. Τὸ καΐκι πλησίαζε. Ὁ τρόμος ἄρχισε νὰ μὲ κυριεύῃ. Τοὺς συμβούλεψα νὰ μὴ μιλοῦν καὶ νὰ μὴ κινηθοῦν καθόλου. Ἂν μᾶς ἔβρισκαν ἐκεῖ, ἀλοίμονό μας!

«Δὲν εἶν' εὐχάριστη ἡ μουσικὴ τοῦ μοτὲρ, εἶπε ὁ Ἀλκιβιάδης. Ψηλέα, βάλε μιὰ πλάκα τοῦ *Τσάρντας* στὸ γραμμόφωνο.»

Ὁ Ψηλέας φάνηκε πρόθυμος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, φωτιζόμενος ἀπ' τὴν λάμπα τῆς ἀσετυλίνης. Τὸ καΐκι ἄραξε. Ἀγα-

νακτισμένος πῆρα τὸ ρεβόλβερ μου καὶ τοὺς φώναξα νὰ σβύσουν τὸ φῶς. Ὑπάκουσαν μουρμουρίζοντας.

«Δὲ μοῦ λέτε τί πάθατε; Τρελλαθήκατε; Θὰ μᾶς βασανίσουν καὶ θὰ μᾶς σφάξουν. Ἡ μόνη μας σωτηρία εἶναι νὰ μὴν κινηθοῦμε. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ μᾶς ἀντιληφθοῦν...

—Δὲ φεύγουμε μὲ τὴ βάρκα μας; ἐπρότεινε ὁ Ψηλέας. Δὲ θὰ μᾶς δοῦν...

—Ἀφοῦ μάλιστα τὴν κρύψαμε πίσω ἀπ' τὸ νησάκι, πρόσθεσε ὁ Βαρέλας. Πᾶμε!..

—Ἂς περιμένουμε, τοὺς εἶπα, Ἂν οἱ πειραταὶ δὲ μᾶς δοῦν, εἶναι βέβαιο πὼς θὰ μᾶς ἀκούσουν. Ἔχουν κιόλα κατασκηνώσει.»

Πραγματικῶς, οἱ Λαζοὶ ἄναψαν φῶτα κι' ἔστησαν μιὰ μεγάλη σκηνὴ ἀντίκρυ στὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ. Ἦταν τουλάχιστο καμμιὰ δωδεκαριά. Οἱ βάνουσες φωνές τους ἔφταναν ὡς ἐμᾶς. Μπορούσαμε νὰ διακρίνουμε, στὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς, τὰ πρόσωπα καὶ τὸ ντύσιμό τους: χαρακτηριστικὰ πρόστυχα, κοινά, πρόσωπα κτηνώδη, μισοκρυμμένα πίσω ἀπὸ πυκνὰ κι' ἀχτένιστα μαλλιὰ μ' εὐγένεια. Φοροῦσαν «σαλβάρια» ποὺ τὰ παλιὰ χτυπητὰ ἀρώματά τους τὰ εἶχε πρασινίσει ὁ χρόνος, μπαλωμένα σὲ πολλὲς μεριές, ἕνα εἶδος κόκκινο ζωνάρι καὶ στὸ κεφάλι ξεθωριασμένο «σαρίκι». Ἀληθινὰ δὲν ἐμοιαζαν καθόλου μὲ τοὺς παλιοὺς μας *μπουρλοτιέριδες!*

«*Τσοντζοτιλαρὶ καλντιρντι*-εἶπε ὁ ἕνας τους μ' ἕνα τρο-λιο.

-ἤλησαν τὰ παιδιά!»; Ἔνοιωσα -μένο ἰδρῶτα νὰ περνᾷ ἐπάνω -μου καὶ μοῦ φάνηκε σὰν νὰ -καρδιά μου τοὺς παλ-ριπὸν ἦταν οἱ δρά-κουργήματος ποὺ -τὴν Πόλη!

τουφέκια. Θὰ κάναμε ὅ,τι μπορούσαμε.

Ἀλλὰ δὲν ἤρθαν πρὸς τὸ μέρος μας. Ἔκοψαν βατόμουρα κι' ἀγριόσυκα καὶ γέμισαν τὰ καλάθια τους. Ὕστερα, ἀφοῦ προγευμάτισαν στὴν παραλία, ἔφυγαν μὲ τὸ καΐκι τους. Ναί, ἔφυγαν!

Τί τρομερὴ ἀγωνία!

Οὔφ! ἀνασάναμε. Ὁ Βαρέλας ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Γονατίσαμε κι' ἐμεῖς.

Μιὰ ὥρ' ἀργότερα, φεύγαμε κι' οἱ τρεῖς μὲ τὴ βάρκα μας.

* * *

Ὅταν γυρίσαμε στὴν Ἀντιγόνη, ὁ Ψηλέας ὅλος χαρὰ ποὺ τὴ γλύτωσε τόσο φτηνά, μοῦ ὁμολόγησε:

—«Τὰ εἴχαμε ὅλα ἑτοιμάσει μὲ τοὺς Γ*, Δ*, Ε* καὶ τοὺς ἄλλους!.. *Θὰ ἐρχόντουσαν τὰ μεσάνυχτα μ' ἕνα καΐκι ντυμένοι πειρατές...* Μιὰ φάρσα, μιὰ ἁπλὴ φάρσα!... Μὰ δὲν τόλμησαν ν' ἀψηφήσουν τὴν τρικυμία... Ὕστερα, ὅταν μᾶς ξύπνισες, νομίσαμε πὼς εἶχαν κατορθώσει νἀρθοῦν... Δοιπόν, καταλαβαίνεις, μόνο ἀπ' τὴ φωνή τους γνωρίσαμε τοὺς *ἀληθινοὺς* πειρατές... Θεέ μου! Τί περιπέτεια!»

Ἕνας φιλόσοφος ἰσχυρίζεται ὅτι χρωστᾶμε τὴ ζωή μας στοὺς τυφλοπόντικους καὶ στὶς κατσαρίδες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

ΚΓ'.

Τὸ Ἀστακόδεντρο

Ὁ πατέρας τοῦ βαρώνου Μυγχάουζεν ἐξακολούθησε καὶ τελείωσε τὴ διήγησή του ἔτσι:

«*Ναί, ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας, τὸ πιὸ ὄμορφο καὶ τὸ πιὸ καρποφόρο εἶναι τὸ Ἀστακόδεντρο ἢ* ***Ἀστακιά.*** *Πολὺ ψηλότερα ὅμως δέντρα εἶναι οἱ* ***Καβουριὲς*** *κι' οἱ* ***Στρειδιές.*** *(Μεταχειρίζομαι καινούργιες λέξεις· μὰ πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ἐκφράσω τὰ καινούργια αὐτὰ πράγματα;) Ὅσο γιὰ τὶς* ***Γαριδιὲς*** *καὶ τὶς* ***Πεταλιδιές,*** *αὐτὲς εἶναι κάμινοι, χαμόδεντρα, ποὺ φυτρώνουν στὶς ρίζες τῶν Ἀστακόδεντρων καὶ περιπλέκονται στὸν κορμό τους σὰν τὸν κισσό.*

«*Εἶδα ἀκόμα καὶ μερικὰ παράξενα ἀποτελέσματα ναυαγίων. Παραδείγματος χάρη, ἕνα καράβι, ποὺ εἶχε σπάσει ἀπάνω σ' ἕνα βράχο, ὡς τρία μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, καθὼς βυθίσθηκε μὲ τὸ πλευρό, μετατόπισε μιὰ πελώρια Ἀστακιά. Αὐτὸ ἔγεινε τὴν ἄνοιξη, τότε ποὺ οἱ ἀστακοί της θᾶταν ἀκόμα μικροί. Πολλοί, ποὺ κόπηκαν ἀπὸ τὰ κοτσάνια του μὲ τὸ τράνταγμα τοῦ δέντρου, ἔπεσαν ἀπάνω σὲ μιὰ Καβουριὰ ποὺ βρισκόταν πάρα-πέρα.*

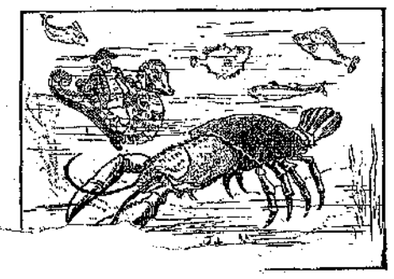

-μιζετε; Οἱ καρποὶ τῶν δυὸ δέντρων ἀνακατεύτηκαν, -ο εἶδος, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε ἀστακοὶ οὔτε καβούρια, -βουροι! Αὐτὸ δηλαδὴ ποὺ συμβαίνει κάποτε -ῆς γῆς κι' ἔχουμε τὰ βυσσινοκέρασα, τἀχλα-

-' αὐτοὺς τοὺς ἀστακοκαβούρους. Ἀλλὰ -ῆ ὅσο μὲ εἶχε στὴ ράχη του. -πενῆντα ὀργιὲς ἀπὸ -βούιζαν ταῦτιά Γι' αὐτὸ

ΑΝΤΙ "ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ,,

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ

ΤΑΝ μιὰ φορὰ στὴν Κρήτη ἕνας σοφὸς βασιλιάς. Τὸν ἔλεγαν Μίνωα κι' ἐζοῦσε σ' ἕνα τόσο μεγάλο παλάτι, ποὺ ὅποιος ξένος ἔμπαινε μιὰ φορὰ μέσα, χανότανε. Λαβύρινθος σωστός! Λένε μάλιστα πὼς σὲ κάποιο σκοτεινὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, ἦταν ἕνα φοβερὸ θηρίο, ὁ Μινώταυρος, ποὺ ἔτρωγε ὅσους εἶχαν τὴν ἀδιακρισία νὰ εἰσχωρήσουν ὡς ἐκεῖ-μέσα...

Πολλοὺς λεβέντες καὶ πολλὲς ὄμορφες νιὲς ἔφαγε ἔτσι αὐτὸ τὸ τέρας, ὥς ποὺ μιὰ φορά, ἕνα ὡραῖο παλληκάρι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ὁ Θησέας, μὲ τὴ βοήθεια τῆς καλῆς Ἀριάδνης, τῆς κόρης τοῦ βασιλιᾶ, τὸ σκότωσε.

Αὐτὰ μαθαίνουν τὰ παιδάκια στὶς πρῶτες τάξεις τοῦ δημοτικοῦ. Κι' ἀφοῦ βασανίσουν τὸ κεφαλάκι τους γιὰ νὰ φαντασθοῦν τὸ λαβύρινθο, κι' ἀφοῦ φρίξουν γιὰ τὴν ἀγριότητα τοῦ θεριοῦ, κι' ἀφοῦ πονέσουν τοὺς ἀδικοθάνατους νιοὺς καὶ νιές, κι' ἀφοῦ θαυμάσουν τὴν παλληκαριὰ καὶ τὴν καλοσύνη τοῦ Θησέα, συλλογίζονται λίγο καὶ συμπεραίνουν μ' ἀνακούφιση: «Εἶναι ὅλα ψέμματα!»

Ὅλα, καὶ λαβύρινθος δηλαδή, καὶ Δαίδαλος, καὶ Μίνως, καὶ Μινώταυρος.

Τὰ παιδιὰ ἔχουν κάμποσο δίκιο. Δὲν ὑπῆρξε οὔτε Μινώταυρος, οὔτε κανένα ἄλλο θηρίο κλεισμένο ἐπίτηδες στὸ παλάτι, γιὰ νὰ τοῦ ρίχνουν ἀνθρώπους νὰ τοὺς τρώῃ. Ὁ Μίνως ὅμως, ἕνας βασιλιὰς σοφός, πλούσιος, πολιτισμένος, ὑπῆρξε. Τὸ ἀνακτορό του, ἀπέραντο, μὲ χίλια διαμερίσματα, μὲ ὑπόγειες τεράστιες ἀποθῆκες, μ' ὅ,τι μπορεῖ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανένας, ἔκανε τόση ἐντύπωση μετὰ τὸ θάνατο τοῦ βασιλιᾶ, ὅταν πιὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦταν τόσο πολιτισμένοι ὅπως πρίν, ὥστε νομίσθηκε Λαβύρινθος καὶ τότε πλάσθηκε καὶ τὸ παραμύθι τοῦ Μινώταυρου.

Προχθές, 270 ἄνθρωποι, πρωτοβουλία τοῦ Ὁδοιπορικοῦ Συνδέσμ[illegible] Ἀθηνῶν, ἐπισκεφθ[illegible] τοῦ Μίνωος. Φ[illegible] 5 μ.μ. [illegible] κα[illegible]

φές, ἔχει βρῇ τὰ ἐρείπια τοῦ Μινωϊκοῦ ἀνακτόρου κι' ὁλοένα, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους σοφούς, ζητεῖ νὰ τὸ ἀναστηλώση.

Νὰ περιγράψῃ τώρα κανεὶς αὐτὸ τὸ ἀνάκτορο, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ ἰδέα καὶ σ' ἕναν ποὺ δὲν τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια του, εἶν' ἐντελῶς ἀδύνατο. Τόση εἶναι ἡ κατάπληξη τοῦ ἐπισκέπτη, τόση ἡ προσπάθειά του νὰ συμπληρώσῃ τὰ ἐρείπια ποὺ βλέπει καὶ νὰ φαντασθῇ τὸ σύνολο ὅπως θὰ 'ταν ἐδῶ καὶ τέσσαρες χιλιάδες χρόνια, ὥστε κουράζεται τὸ μυαλό του καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ μόνο μιὰ ἀόριστη, ἀνακατωμένη εἰκόνα νὰ συγκρατήσῃ, καὶ λίγα, χωριστὰ πράγματα νὰ θυμηθῇ: Παμμέγιστους πίθους, ὡραίους λουτῆρες, αἴθουσες μὲ θαυμαστὲς τοιχογραφίες κτλ.

Ὅλα τὰ κινητὰ εὑρήματα τῆς Κνωσσοῦ καὶ ἄλλων μερῶν τῆς Κρήτης, ἔχουν συγκεντρωθῇ στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἡρακλείου. Τὸ ἐπισκεφθήκαμε κι' αὐτό, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Κνωσσό. Πλοῦτος, τέχνη, μεγαλοπρέπεια: Αὐτὰ τὰ τρία στοιχεῖα χαραχτηρίζουν ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ Μουσείου καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ θαυμάζῃ τὸν «μινωϊκό», δηλ. τὸν παμπάλαιο αὐτὸν Κρητικὸ πολιτισμό.

* * *

Ἀλλ' ἂν εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγράψῃ κανεὶς τί εἶδε καὶ τί ἐθαύμασε ἀπὸ τὴν ἀρχαία Κρήτη, τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ εὐκολότερο γιὰ τὴν νέα καὶ γιὰ τοὺς κατοίκους της. Ἔ, ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς δὲν μᾶς δείχθηκε κεῖ καθόλου κατώτερος ἀπὸ τὸν παλαιό. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἡρακλείου εἶναι ἀληθινὰ πολιτισμένοι, ὄχι μοναχὰ γιὰ τοὺς καθαροὺς τους δρόμους καὶ τὰ ὡραῖα τους σπίτια, μὰ προπάντων γιὰ τὴν φιλοξενία τους. Μᾶς ὑποδέχθηκαν μὲ τὴν προθυμία καὶ τὴν διάθεση ποὺ ὑποδεχόνταν παντοῦ [illegible] ξένους τὴν ἐποχὴ [illegible]

Ἰδίως τὰ [illegible] τατα κρητ[illegible] ὁρισθῇ ἐ[illegible] ἀλη[illegible] ἀκ[illegible] π[illegible]

καϊμένα τὰ ὀρφανά,—40 προσφυγάκια καὶ 40 Κρητικόπουλα,—ξαναβρῆκαν τὴν θαλπωρὴ τοῦ δικοῦ τους σπιτιοῦ. Τὰ προσωπάκια τους, φαιδρὰ καὶ ροδοκόκκινα, ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ κοιτάζουν τὴ διευθύντριά τους, ὁ τρόπος ποὺ τῆς μιλοῦν, τὸ δείχνουν ἀμέσως.

Δὲν εἶμαι ἀρχαιολόγος κι' ἔτσι θὰ μοῦ συγχωρηθῇ ἂν προσέχω περισσότερο στὴ σύγχρονη ζωὴ κάνοντας κι' ἀρχαιολογικὴ ἐκδρομή. Πιστεύω ὅμως πὼς κι' ὁ σχολαστικότερος ἄνθρωπος θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ συγκινηθῇ καὶ νὰ μὴ διατηρήσῃ τὴν καλύτερη ἀνάμνηση, βλέποντας τὰ ὀρφανὰ Κρητικόπουλα νὰ χορεύουν ντόπιους χοροὺς καὶ νὰ πειράζωνται ἀθῶα μεταξύ των μὲ *ματιάδες*.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ Γ. Μ.

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ

Ἀπ' τὰ καΐκια, ἐλάλησαν
τὰ κοιτασμένα ὀρνίθια,
κι' ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τἀπόγκρεμνα
κυλιέται κουφολίθια.

Κομματιαστὴ καὶ χάνεται
—πιὸ δῶ, πιὸ κεῖ, πιὸ πέρα—
μιὰ συλλαβὴ ἀπ' ἀθώρητο
πουλάκι στὸν ἀέρα...

Ἡ κούφια μας περπατησιὰ
ποὺ μπλέχει στὰ βοτάνια,
σπάζει τοῦ ἀθέριστου σανοῦ
τὰ τρυφερὰ κοτσάνια.

Ἀλλοῦ γλυστράει, κι' ἀκοῦς, β[illegible]
στὰ σπήλαια, στὶς κουφάλες,—
πού, ὅμοιες κοπάδι πέτρινι
βουλιάζουν οἱ κροκάλες.

Σιμά, δίχως νὰ φαίνεται,
ἡ θάλασσα μυρίζει:
μακρόφωνη, ἀκατάπαυστη
στὶς ξέρες της βουίζει.

Ὡς νὰ ἔλ[illegible] δοῦ[illegible]
τ' ἀραδιαστὰ
νὰ δέρν[illegible]

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΓΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἕνας ὑπηρέτης φόρτωσε στάμάξι τὸ καλάθι καὶ τὰ ροῦχα τοῦ παιδιοῦ.

Ἔπειτα ἀνέβη ὁ θεῖος καὶ κατόπι του ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἔδωσε ἕνα τελευταῖο φιλὶ σ' ὅλους ὅσους ἀγαποῦσε. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἁμάξι χάθηκε πίσω ἀπ' τὰ δέντρα τοῦ δρόμου.

Ἡ Ἀνθούλα γύρισε μὲ τὸν πατέρα της στὸ σπιτάκι της. Αὐτὸς ἦταν ὁ δρόμος ὅπου τόσες φορὲς εἶχε περπατήσει, κρατῶντας τὸ φίλο της ἀπ' τὸ χέρι; Δὲν τὸν ἐγνώριζε. Τόσο ἀλλοιώτικος τῆς φαινόταν, ἄσχημος καὶ μελαγχολικός.

Ὅταν ἐπλάγιασε, ἦταν τόσο κουρασμένη, ὥστ' ἐνόμιζε πὼς δὲν θὰ ξανασηκωθῇ ποτέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Γράμματα ποὺ γιατρεύουν καλύτερα ἀπὸ τὶς συνταγὲς τοῦ γιατροῦ.

Πέρασαν λίγες ἡμέρες. Ἡ Ἀνθούλα δὲν χαμογελοῦσε πιὰ κι' ἐργαζόταν ἀνόρεκτα, μὲ δυσκολία, αὐτὴ ποὺ ἦταν [illegible]θισμένη νὰ ἐργάζεται [illegible] τόση εὐχα-

αὐτὲς τὶς λέξεις, ὁ Φραντὴς κατάλαβε πὼς ἡ ἀρρώστεια τῆς κόρης του ἦταν σοβαρή, ἴσως κι' ἐπικίνδυνη.

—Κοίταξε νὰ μοῦ τὴν κάνῃς καλά, γιατρέ μου, γιατὶ ἡ Ἀνθούλα εἶναι ἡ χαρά μου κι' ἡ ζωή μου!

—Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ!

Κι' ὁ γιατρὸς ἔγραψε συνταγὲς γιὰ μαγνέζια, γιὰ κινίνο καὶ λιναρόσπορο, εἶπε στὸ Φραντὴ πὼς νὰ μεταχειριστῇ αὐτὰ τὰ γιατρικὰ κι' ἔφυγε μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς θὰ πήγαινε νὰ βλέπῃ τὴν ἄρρωστη καθεμέρα.

Καταλυπημένος, ὁ Φραντὴς μήνυσε τῆς Δεμάραινας πὼς ἡ Ἀνθούλα ἦταν μάτια της, ἄμ' ἄκουσε ὁμιλίες, κι' εἶδε τὴν κυρὰ-Δεμάραινα νὰ τῆς δίνῃ γιατρικό. Ὤ, πόσο χάρηκε ποὺ εἶχε κοντά της τὴ μητέρα τοῦ Γιάννη!..

—Εὐχαριστῶ! ψιθύρισε.

Κι' ἄπλωσε τὸ χέρι της ποὺ ἔκαιγε, γιὰ νὰ σφίξῃ τὸ χέρι τῆς Δεμάραινας. Ἀλλ' αὐτὴ ἔσκυψε καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

—Θὰ μείνῃς λίγο μαζί μου;

—Ναί... ὡς ποὺ νὰ σηκωθῇς ἀπ' τὸ κρεββάτι σου καὶ νὰ καθήσουμε ὅλοι στὸ τραπέζι.

—Τί καλὴ ποὺ εἶσαι!

Κι' ἡ Ἀνθούλα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. Μὰ τὸ χαμόγελο δὲν ἐρχόταν στὰ χλωμά της χείλη...

Δέκα μέρες βάσταξε ὁ πυρετός. Ὁ γιατρὸς κινοῦσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Ὁλάκερες ὧρες ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔβγαζε μιλιά, βυθισμένη· ἄλλοτε πάλι ἔλεγε, ἔλεγε πολλά. Στὴν ἔξαψη τοῦ πυρετοῦ, στὰ παραμιλητά της, συχνὰ ἐπρόφερε τὄνομα τοῦ Γιάννη, τὸν προσκαλοῦσε, ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸ ποτάμι ὅπου κινδύνευσε νὰ πνιγῇ καὶ φώναζε: «Θὰ πνιγῶ, Γιάννη! γλύτωσέ με!» Ἔπειτα βυθιζόταν σὲ ὕπνο ταραγμένο, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της.

Ἡ Δεμάραινα οὔτε μέρα οὔτε νύκτα ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τῆς ἔδινε τὸ κινίνο κι' ὅλα [illegible]λλα γιατρικὰ ποὺ διόριζε [illegible]ός. Ἦταν μεγάλο εὐτύ- [illegible] γι[illegible]αντής,

ἡ Ἀνθούλα προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. Μὰ τὸ χαμόγελο δὲν ἐρχόταν στὰ χλωμά της χείλη...

Δέκα μέρες βάσταξε ὁ πυρετός. Ὁ γιατρὸς κινοῦσε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Ὁλάκερες ὧρες ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔβγαζε μιλιά, βυθισμένη· ἄλλοτε πάλι ἔλεγε, ἔλεγε πολλά. Στὴν ἔξαψη τοῦ πυρετοῦ, στὰ παραμιλητά της, συχνὰ ἐπρόφερε τὄνομα τοῦ Γιάννη, τὸν προσκαλοῦσε, ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία της τὸ ποτάμι ὅπου κινδύνευσε νὰ πνιγῇ καὶ φώναζε: «Θὰ πνιγῶ, Γιάννη! γλύτωσέ με!» Ἔπειτα βυθιζόταν σὲ ὕπνο ταραγμένο, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια τὸ κεφάλι της.

Ἡ Δεμάραινα οὔτε μέρα οὔτε νύκτα ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὸ προσκεφάλι της. Καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ τῆς ἔδινε τὸ κινίνο κι' ὅλα [illegible]λλα γιατρικὰ ποὺ διόριζε [illegible]ός. Ἦταν μεγάλο εὐτύ- [illegible] γι[illegible]αντής,

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΡΟΥ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 14

Ἔφτασ' ἡ μέρα ἡ χρυσή,
ποῦ θὰ ξανάρθῃς πάλι ἐσύ,
μικρό μου ἀγγελάκι,
καμαρωτὸ παιδάκι.

Ἀχ! τὰ μικρά σου τὰ γλυκὰ
τὰ γαλανὰ ματάκια,
καὶ τ' ἄσπρα σου τὰ κάτασπρα,
σὰ σμάλτινα δοντάκια,
θὰ φέρουν πάλι μιὰ ζωή,
στὸ σπίτι μέσα χαρωπή.

Κι' ἡ ἀργυρὴ φωνούλα σου,
θεν' ἀντιχήσῃ πάλι,
σὰν τὸ κελαϊδημ' ἀηδονιοῦ
μὲς τῆς νυχιτᾶς τὰ κάλλη.

Νὰ τραγουδῇ γλυκά, γλυκά,
τὰ χαρωπὰ τραγούδια,
ποῦ ψάλλουνε στὸν οὐρανό,
μονάχα τ' ἀγγελούδια.

Καὶ θὰ χαιρόμοστε μαζύ,
χρυσό μου ἀγγελάκι,
ὅταν θ' ἀκούμε νὰ μᾶς λές:
«Μιμίκα, Ἄντι, Κάκι.»

Ἑλληνικὸ Χῶμα

ΕΛΠΙΔΑ, ΠΙΣΤΗ, ΑΓΑΠΗ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 4

ΕΛΠΙΖΩ!—Εἶναι μελαγχολική, σουφρώνω τὰ φρύδια μου θυμωμένη, ἔχω μία ἀγωνία, σμίγω τὰ χέρια ἱκετεύοντας, ἐλπίζω ὅμως περιμένω κάποιο γλυκὸ χαμογέλιο τῆς Τύχης. Πόσο ἄσχημα θὰ εἶμουν ἂν δὲν εἶχα συντροφισσα τὴν καλὴ ἐλπίδα! Θάπεφτα ἐξηντλημένη στὴ μέση τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς, ἐνῷ τώρα ἐλπίζω κάτι καὶ μὲ πεῖσμα λέω: Θὰ ζήσω, θὰ ζήσω, θέλω νὰ ζήσω!!

ΠΙΣ[illegible]

νοντας ἡδονικὰ τὰ μάτια, θὰ ψιθυρίσω:
Τί εὐτυχισμένη ποὺ εἶμαι!

Ἀνδαλούσα

Ο ΓΑΤΟΣ ΜΟΥ ΜΠΟΜΠΗΣ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 2

Πιὸ μαῦρος κι' ἀπ' τὸ κάρβουνο, μὲ μ' ἄσπρη βούλα κάτ' ἀπ' τὸ λαιμὸ σὰ νὰ φορῇ λαιμοδέτη. Τὰ ἔξυπνα μάτια του, τὰ ζαφειρένια, ταιριάζουν τόσο ὄμορφα στὸ μαῦρο μουτράκι του! Ὅταν τὸν χάσω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ βγῶ στὴ βεράντα νὰ τὸν φωνάξω, ἀκούω πρῶτα ἕνα νιάου χαδιάρικο κι' ἔπειτα τὸν βλέπω νὰ ξετρυπώνῃ μὲς ἀπ' τὰ γεράνια τοῦ κήπου καὶ νάρχεται τρεχάτος γιὰ νὰ τὸν χαϊδέψω. Τὸ βράδυ, σὰν ἀποφάμε, θἄρθῃ πάντα ἴσια σὲ μένα, γιατὶ μ' ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Ἐγώ, πολλὲς φορές, κάνω πῶς δὲν τὸν βλέπω· καὶ τότε ἀρχίζει ἕνα νιάου παραπονιάρικο σὰ νὰ μοῦ λέῃ: γιατ' εἶσαι τόσο κακὰ ἀπόψε; Τὰ γλυκά του μάτια μὲ κοιτάζουν κάμποσο ἁπίμονα καὶ, σὰ βαρεθῇ, βάζει τὰ μπροστινά του πόδια ἀπάνω μου κι' ἀρχίζει νὰ μὲ πυρακαλῇ μὲ τὸν πιὸ ἐκφραστικὸ τρόπο. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος αὐτὴ τὴ στιγμή; Ὄχι βεβαια ἐγώ· ποὺ ἤμουν ντάντα του καί... νουνά του! Τὸν παίρνω λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά μου καὶ κεῖνος, ἀφοῦ κάνει κάμποσα ὀρνιθόνια γιὰ νὰ [illegible] στήσῃ, κουμπώ[illegible]

Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔχω ξεχωριστὴ ἐντύπωση: ὅλα τά ἴδια, τὰ ἴδια. Παρατηρῆστε το καλὰ καὶ θὰ δῆτε, παιδιά, πῶς συμφωνᾶτε μαζί μου.

Ζόζια

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 3

Ἕνας λωποδύτης εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Συνε νοήθηκε λοιπὸν μ' ἕνα σύντροφό του καὶ μπῆκε σ' ἕνα ὑπόδηματοποιεῖο. Ἀφοῦ δοκίμασε κάμποσα ζευγάρια, βρῆκε τέλος ἕνα ποὺ τοῦ πήγαινε «πόντος». Ἔκανε τότε μερικὰ βήματα μέσα στὸ κατάστημα, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν κι' ἔτσι πλησίασε φυσικότατα στὴν πόρτα. Τὴν ἡ. δια στιγμή, ὁ φίλος του τοῦ δίνει ἕνα δυνατὸ μπάτσο καὶ φεύγει.

—«Ἄθλιε! τοῦ φωνάζει αὐτός, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!» Κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ. Ὁ ὑποδηματοποιὸς γυρίζει τότε καὶ λέει στοὺς παρόντας γελῶν:

—«Ἀ! θὰ τὸν πάσῃ, φορεῖ καλὰ παπούτσια!» Ἀλλὰ κανένας δὲν πιάστηκε, μόνο ὁ κουτὸς παπουτσής.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικό) *Θάλασσα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητής:—Πές μου, *Μιμόζα*, τὰ γεύματα τῶν ἀρχαίων.

Μιμόζα:— Τὸ ἄριστον.

Ὁ καθηγητής:—Ἕνα. Ἄλλο;

Μιμόζα:— Τὸ μέτριον!

Σὰν Γ[illegible]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Νὰ σήμερα κι' ἕνας διαγωνισμ[illegible] ποὺ ἀρέσει πολύ, ἂν κρίνω του[illegible] χιστο ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐκείνων π[illegible] λαβαίνουν μέρος κάθε φορὰ ποὺ πρ[illegible] κηρύσσεται! Γιὰ τοὺς νέους συνδρ[illegible] μηείς, ποὺ δὲν τὸν ξέρουν, τὸν ἐξ[illegible] γῶ μὲ λίγα λόγια

Στὴν πρώτη, στὴ δευτέρα καὶ σ[illegible] τρίτη σελίδα τοῦ σημερινοῦ φυλ[illegible] δίου, — ἀκοῦτε; μόνο στὶς τρεῖς σ[illegible] τὲς σελίδες,— ἄφησα ἐπίτηδες δε[illegible] πέντε τυπογραφικὰ λάθη, δηλ[illegible] δεκαπέντε λέξεις ἀλλοιωμένες ὅπ[illegible] ἔτυχε νὰ τὶς ἀλλοιώσῃ ὁ τυπογράφ[illegible] εἶτε βάζοντας κατὰ λάθος ἕνα-[illegible] στοιχεῖα ἀντὶ ἄλλων, εἴτε διαβάζον[illegible] κακὰ τὸ δυσανάγνωστο χειρόγραφ[illegible]

Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς σ[illegible] συμβαίνει συχνά. Ὁ στοιχειοθέ[illegible] δηλαδή, ἐκεῖ ποὺ θέλει νὰ βάλῃ τ[illegible] ἕνα βῆτα, βάζει, χωρὶς νὰ τὸ [illegible] ἕνα θῆτα ποὺ βρισκόταν, ἀπὸ [illegible] θος τοῦ διαλευοῦ, στὴ θήκη [illegible] βῆτα. Ἔτσι ἡ λέξις βόλος γίνε[illegible] Θόλος. Ἢ τὸ χειρόγραφο εἶναι [illegible] σανάγνωστο κι' ἐκεῖ ποὺ λέει π[illegible] σῶμα, ὁ τυπογράφος διαβάζει [illegible] στοιχειοθετεῖ δῶμα, ἢ σῆμα, [illegible] νεῦμα.

Πάντα, ἐννοεῖται, τέτοια λάθη [illegible] λοιώνουν τὴν ἔννοια τοῦ κειμ[illegible] Ἀλλὰ πότε λίγο, — τόσο λίγο, [illegible] δύσκολα ἕνας ἀπρόσεκτος κα[illegible] βαίνει πῶς ἐκεῖ ἔγεινε λάθος, ἢ [illegible] ἕνας προσεκτικὸς ἀκόμα νομίζει [illegible] αὐτὸ ἤθελε νὰ πῇ ὁ συγγραφ[illegible] γιατὶ τυχαίνει νὰ ταιριάζῃ κάτ[illegible] αὐτό, τὸ λαν[illegible]

4ον Ἀπάντησις στὸ Μ. Διαγωνισμὸ [illegible] ΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ.

1. — Στὴν Α'. σελίδα. στήλη β', [illegible]ίγ. 15, (παραδείγματος χάρη) ἀντὶ [illegible]λένη θέλει Ἑλένη.

2. — Στὴν ἴδια σελίδα, στήλη γ', [illegible]ίγ. 8, ἀντὶ εὐνοῶ θέλει ἐννοῶ.

3. — Στὴ Β'. σελίδα, στήλη α', [illegible]ίγ. 35, ἀντὶ εἶχα θέλει τρίχα.

Καὶ καθεξῆς.

Θὰ βραβευθῇ μὲ Πρῶτο Βραβεῖο [illegible]τοιος βρῇ σωστὰ τὰ περισσότερα [illegible]θη. Κι' ἂν τὸν ἴδιο ἀνώτερο ἀριθ[illegible] τὸν ἔχουν πολλοί, τὸ Πρῶτο Βρα[illegible]ῖο θὰ δοθῇ σ' ἕνα μὲ κλῆρο κι' οἱ [illegible]λοι θὰ ἔλθουν 'Ἰσότιμοι. Τὸ ἴδιο [illegible] γίνῃ ἀναλόγως καὶ γιὰ τὰ Δεύ[illegible]α καὶ Τρίτα.

Ὅσο γιὰ τὶς τιμὲς καὶ τὶς ἀμοι[illegible] τῶν βραβευομένων, τὶς βλέπετε [illegible] ς Κεφάλαιο τοῦ 'Οδηγοῦ τοῦ [illegible]υνδρομητοῦ (Βραβεῖα Μικρῶν Διά[illegible]ισμῶν, § 4 καὶ καθεξῆς.)

Ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ [illegible]βουν μέρος μόνο ὅσοι ἔχουν ἐγκε[illegible]ριμένο ψευδώνυμο γιὰ τὸ 1924. [illegible] πληρωμὴ λεπτῶν 60 οἱ χωρὶς [illegible]ευδώνυμο συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια [illegible]υνδρομητῶν καὶ δραχμῆς οἱ ἀγο[illegible]σταί.

Ἀπαντήσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης [illegible]πτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 207ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 17 Μαρτίου 1923 [illegible] εὐρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ [illegible] τῆς Διαπλάσεως Μαρτίου 'Απρι[illegible] καὶ Μαΐου 1923 δημοσιευθεισῶν [illegible] Πνευμ. Ἀσκήσεων.

[Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα [illegible]ρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος [illegible] ὀρθῶς ἀριθμὸς ὀρθὰς Λύσεις, ὁ δεύ[illegible]τερος τὰ Ἕβδομα Λύσεων, ὁ τρί[illegible]τος τὰ Ἕβδομα Ἐπιμονῆς, συμφώνως [illegible] τὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. [illegible], § 2, 5'.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων [illegible]χουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βρα[illegible]βείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των [illegible]ετὶ πληρωμῇ δρ. 35 δι' ἔξοδα τοῦ κλισσὲ [illegible]αὶ νὰ γράφουν ἐντὸς τριμήνου τὸ [illegible]πολὺ ἀπὸ σήμερον, δηλαδὴ μέχρι τῆς [illegible] Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. (διότι κατόπιν [illegible]καταργεῖται τὸ δικαίωμα τοῦτο) [illegible]ία οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλά[illegible]σεως» τῶν ἐτῶν 1921—1923 (Β'. Περίο[illegible]δος) μὲ ἔκπτωσιν πέντε (5) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β'. Βραβείου νὰγοράσουν ὁμοιον [illegible]τόμον μὲ ἔκπτωσιν τριῶν (3) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ'. μὲ ἔκπτωσιν δύο (2) δρ. (Ἴδε καὶ 'Οδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. [illegible])

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16ετῶν καὶ ἄνω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκὸς Ἀετός, 142, 15, 7.*

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Παιδὶ τοῦ Βουνοῦ, 116, 12, 6. Δοξασμένο Κρητικόπουλο, 118, 12, 6.*

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πλανόδιος, 112, 12, 6. Πυραρούβα τοῦ Ἀγροῦ, 100, 10, 6.*

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κύριος Τάδε, 96, 10, 6. Αὔρα, 92, 10, 6. Μάγισσα, 85, 9, 6. Ἐλληνικὸ Ἰδανικό, 87, 9, 6. Δροσούλα τῆς Λύρης, 73, 8, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀϊδέ, 26, 3, 2. Προ[illegible]φυγοπούλα, 41, 5, 3. Χ. Φωτεινός, 30, [illegible], 3. Μπολοσβίκος, 65, 7, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Καρυωφύλλι τοῦ 21, 117, 12, 6.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Γενναῖο Εὐζωνάκι. 125, 15, 6. Περαστικός, 118, 12, 6.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λουδοβίκος 108, 11, 6. Μαρία Φωτοπούλου, 113, 12, 6.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Παλιάτσος, 107, 11, 5. Γραφοφτιώστης, 100, 11, 6.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κορυδαλλὸς 86, 9, 6. Τρικυμία, 17, 10, 6. Δοξασμένη Φουσανέλλα, 89, 9, 6.*

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Δικέφαλος Ἀετός, 90, 9, 5. Ἔλσα, 90, 9, 5. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος, 91, 10, 6. Μόνινα, 93, 10, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀννίβας, 65, 7, 5. Τίγρις, 62, 7, 4. Γιγαντομάχος Ἕλλην, 60, 6. 5. Πανταχοῦ Παρών, 74, 8, 6. Προσκοπάκι τοῦ Ἑλληνοπάντου, 66, 7, 6. Νέα Γενεά, 78, 8, 5. Ζουλοῦ, 69, 7, 4. Τσουκνίδα, 83, 9, 5. Πικιλοῦλοῦ, 82, 9, 6. Φέρελκις, 69, 7, 6. Καπετὰν Καραπιπέρης, 76, 8, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Βεβλιοφάγος, 39, 4, 4. Ἠλιακὴ Ἀκτίς, 51, 6, 6. Γαλὴ τῆς Ἀγκύρας, 44, 5, 4. Κυνόκουτνος, 11, 2, 1. Μ. Ι. Καραλάκης, 10, 1, 1. Μαυροθαλασσίτης, 31, 4, 5. Μικρὸς Δικλωμάτης, 49, 5, 3. Σκάνδαλον, 13, 2, 2. Γίγας, 16, 2, 5. Καίτη Π. Παπανδρέου, 5, 1, 1. Ι. Πέτσης, 6, 1, 3. Ἀνέλπιστη Χαρά 5, 1, 1. Ἀγνὸ Περιστεράκι, 20, 2, 2. Καμένη Σμύρνη. 21, 3, 2.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἐτῶν καὶ κάτω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πόλις τῶν Ὀνείρων, 87, 9, 6.*

[ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Ἀνθισμένη Λεμονιά, 12, 13, 6. Ξανθιὰ Κοφρατοπούλα, 111, 12, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Χαραυγή, 55, 6, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀεροστάτον, 17, 2, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 Ἐβρουαρίου τὴν 30 Ἰουνίου 1924

ΑΠΟ σήμερα, ἀρχίζει στὴ Σελίδα Σ. Σ. ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων κομματιῶν γιὰ τὴν Β' Τριμηνία. Καθὼς σᾶς εἶπα καὶ στὸ προηγούμενο, ἡ Γ' ἀπερροφήθη. Δὲν μένει παρὰ ἡ Δ' κι' αὐτὴ ὄχι ὁλόκληρη. Πρέπει λοιπὸν νὰ προτιμηθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἔστειλαν καμμάτι φέτος ἢ ποὺ ἔστειλαν ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐνεκρίθη. Πρὸς τὸ παρὸν λοιπὸν αὐτοὶ μόνο μποροῦν νὰ μοῦ στείλουν ἕνα-δυὸ κομμάτια *μέχρι τέλους Αὐγούστου*. Κατόπι, ἴσως, θὰ ζητήσω κι' ἀπό τοὺς ἄλλους.

Στὸ σημερινὸ φύλλο δὲν ὑπάρχει Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή. Γιατὶ ἔπρεπε πρῶτα νὰ δημοσιευθῇ τὸ τέλος τῆς «Περιπέτειας στὴν Ὀξειά»,—τὶ ὄμορφο, ἀλήθεια, καὶ διδακτικὸ κι' αὐτὸ τὸ δεήγημα τοῦ κ. Χιδίρογλου, τοῦ παλιοῦ μου φίλου *Ἄρεως!*—καὶ συγχρόνως ἡ «Ἐκδρομὴ στὴν Κρήτη» τῆς ἀγαπητῆς μας δ. Σταυρούλας Γ. Μαρκέτου, ποὺ δὲν μποροῦσε νἀναβληθῇ γιὰ τὸ ἑπόμενο, ἐπειδὴ θὰ μπαγιάτευε, λέει, πολύ.... Ἔτσι δὲν ἔμεινε τόπος γιὰ τὸν κ. Φαίδωνα Ἀλλὰ εἶπε πῶς δὲν πειράζει, γιατὶ τώρατο κι' ἐνδιαφέρον κομμάτι τῆς δ. Μαρκέτου σᾶς ἀποζημιώνει μὲ τὸ παραπάνω.

Πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ καλλιτεχνικὴ ἐπίδειξη τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου στὸ θέατρο «Ὀλύμπια». Μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἔπαιξαν τὸ «Ἀριστερὸ Χέρι» τοῦ Βερμπέρ, τὸ «Χαλασμένο Σπίτι» τοῦ κ. Μελᾶ καὶ τὴ «Μονάκριβη» τοῦ κ. Ξενοπούλου, εἶχαν δὲ καὶ στὶς τρεῖς παραστάσεις μιὰ πολὺ καλὴ ἐπιτυχία, χρεωστούμενη βέβαια στὰ ταλέντα τους, ἀλλὰ προπάντων στὴν καρποφόρα διδασκαλία τοῦ καλλιτέχνου καὶ λογίου ἠθοποιοῦ κ. Ν. Παπαγεωργίου. Συνιστῶ τὴ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ἑλλ. Ὠδείου στοὺς νέους καὶ στὶς νέες ποὺ ἔχουν θεατρικὴ κλίση. Ἐκεῖ μποροῦν νὰ τὴν καλλιεργήσουν λαμπρά.

Σὲ συγχαίρω, *Δαρβῖνε*, γιὰ τὸν πρῶτο βαθμό. Ὄχι, ὅταν σοῦ ἀνακαλύψουν τὸ ψευδώνυμό σου, καμμιὰ δποχρέωσῃ δὲν ἔχει, οὔτε νὰ τἀλλάξῃς, οὔτε νά... ξαναπληρώσῃς γιὰ νὰ τὸ κρατήσῃς!—Τὸ «κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον»—ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο Σχῆμα,—ἀποτελεῖται ἀπὸ φράσεις, ποὺ κάθε μιὰ περιέχει *ἀνάποδα* ἀπὸ μιὰ του λέξει. Π: χ: τὸ Κυβόλεξον:

Ι Δ Η
Δ Ω Τ
Η Τ Δ

μπορεῖ νὰ παρασταθῇ μὲ τὶς τρεῖς αὐτὲς φράσεις, «Εἶναι Ἠλίθιος.—Ἡ ΜυρΤΩ Δείπει—Ἡ στάμνα εἶνα γεμΔΤΗ», ὅπου διαβάζονται, καθὼς βλέπετε, ἀντιστραμμένες οἱ τρεῖς λέξεις ποὺ τὸ σχηματίζουν: *Πῆ, Δώτ, ἦτα.* Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ τὶς ἀνακαλύψῃ ὁ λύτης μέσα στίς φράσεις ποὺ τοῦ δίνει ὁ συνθέτης καὶ νὰ σχηματίσῃ τὸ ἔτσι «κεκρυμμένον» Σχῆμα.

Ἔγνοια σου, *Ζῆθι Ἑλλάς*, καὶ πολλοὶ ἄλλοι στὴν ἡλικία σου, καὶ μεγαλύτεροι ἀκόμη, προτιμοῦν ἀπ' ὅλα τὴ «διάπλασι». Μερικοὶ μάλιστα εὗτε λαβαίνουν ἄλλο περιοδικό, ἐνῷ οὐ λαβαίνεις κι' ἄλλα.—Γιὰ τὶς φιλοσοφικὲς λέξεις ποὺ μὲ ρωτᾷς, ναί, εἶναι ὅλες ἀπ' τὸ λατινικό καί, ὅταν ξέρῃς τὴ ρίζα, μπορεῖς νὰ τὶς ἐξηγεῖς ἀπέναντάτω, ὅπως ἐξήγησες τὸ *φουτουρεστῆς* καὶ τὸ *μιλιταριστῆς*. Ὅσο γιὰ τὰ *πεσσιμισμὸς* καὶ *πεσσιμιστῆς*, σημαίνουν τὴ φιλοσοφικὴ ἀπαισιοδοξία καὶ τὸν φιλόσοφο ποὺ εἶναι ἀπαισιόδοξος, (ποὺ πιστεύει δηλαδὴ πῶς ὁ κόσμος εἶναι κακός, πῶς δὲν ὑπάρχει εὐτυχία ἢ σωτηρία κτλ. τὸ ἐναντίον τοῦ *ὀπτιμισμοῦ*, τοῦ αἰσιοδόξου') *Μυστικισμὸς* δὲ καὶ *μυστικιστῆς* (ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ αὐτὰ) εἶναι ἡ πίστη στὰ ὑπερφυσικὰ καὶ στὰ μυστηριώδη, ἡ θρησκευτικὴ νὰ ποῦμε ἔκσταση, κι' ὁ φιλόσοφος ἢ ὁ ποιητὴς ποὺ βυθίζεται σ' αὐτὴ καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἔτσι μιὰ ἐξήγησι τοῦ κόσμου, τῶν προβλημάτων ποὺ μᾶς βασανίζουν.—Τὸ ψευδώνυμο ἐκεῖνο εἶν' ἐλεύθερο.

Ἂς ἐπῆγαν καλὰ οἱ διαγωνισμοί, *Σὰν-Ζαΐν*, καὶ δὲν πειράζει ποὺ ἄργησες λίγο νὰ μοῦ γράψῃς. Πολὺ μὲ συγκίνησε ἡ περιγραφὴ τῆς τελευταίας μέρας τοῦ σχολείου. Εἶδες, ἀλήθεια, μὲ τὶ λύπη τἀποχωρίζεται κανεὶς ὅλ' αὐτά, ἀκόμα καὶ τὶς περικοκλάδες τῆς αὐλῆς;... Εὐτυχῶς ποὺ περνᾷ γρήγορα... θὰ ἰδῆς!

Ἐδάκρυσα κι' ἐγώ, *Σκερτσόζικο Χανουμάκι*, μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ παλιοῦ μου φίλου, ποὺ τόσο συγκινήθηκα καὶ τόσα θυμήθηκα ἅμα εἶδα στὰ χέρια σας τὴν ἐτικέττα μου. Καὶ γέλασα πάλι μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ μπαμπᾶς στὴ μαμμά σου γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις: «Ἂν χάσουμε καμμιὰ μέρα τὴν κόρη μας, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν Ἀστυνομία. Στὸ Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως νὰ πᾶμε κατ' εὐθεῖαν καὶ θὰ τῆ βροῦμε!»

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἑλληνικὸ Ἰδανικό, Πύλη τῶν Ὀνείρων, Κιρκινέζος, Ἰσμήνη, Αἰματοποτισμένη Λευτεριά, Φίλανθος, Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι, Ἀμάραντος Κρίνος, Σμύρνη, Νεφελώδης Ψυχή, Γαληνεμένη Θάλασσα, Μαγεμένη Δύση, Μέλλων Καλλιτέχνης, Ἀετιδεύς, Σταράτη, Γαλαξίας, Ἀφρισμένο Κῦμα, Διγενῆς Ἀκρίτας, Βενετοπούλα καὶ Ἑλληνικὸν Ἰδιώδες.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των, τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ. καὶ τοὺς συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρα καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Μαγικὸ Ἄλογο, ἀ. (ΑΡ). Μαραμένο Χρυσάνθεμο, ἀ. Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν, ἀ. (ΓΤ). Μελαγχολικός, ἀ. (!!!). Πορθητὴς τῆς Τροίας, ἀ. (!!!). Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος, ἀ. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, ἀ. (ΧΣ). Βασιλεὺς τοῦ Ἄερος, ἀ. (;). Ἱπολύτη, κ. (ΑΚ). Ὀκτηρή, κ.*

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Πτερωτὸς Ἄνεμος.*

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀναλλάξουν: *19) ἡ Σὰν-Ζαΐν μὲ Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας, Χανιωτάκι, Πεταλούδαν.—20) τὸ Πατρινὸ Διαβολάκι μὲ Πουλὶ τῆς Καταγίδος, Παγκόσμιο Ὄνειρο, Μεγάλην Ἑλλάδα, Τριανταφυλλένιαν, Πανταχοῦ Παρόντα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀφελῆ Ἡρακλειώτην* (σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε πόσο μὲ συγκινεῖ ἡ περιπέτειά σου· σοῦ φυλάω τὰ φύλλα, ποὺ θὰ τὰ λάβῃς ἅμα μαζί, σὰν παρηγοριά, στὴν ξενιτειά') *Ἰω. Β. Καψαμπέλη* (χαίρω πολύ· ὄχι, τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ ποὺ βλέπεις στὴν στήλη τῶν Ἐγκρίσεων, δὲν εἶν' ἐλεύθερα· γιὰ νὰ σοῦ διαλέξω καὶ νὰ σοῦ ἐγκρίνω πρέπει νὰ βρῇς καὶ νὰ μοῦ προτείνῃς ἐσὺ μερικὰ δικά σου, ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπεις') *Ζωηρὰν Φλόγα* (καλὸ ταξίδι καὶ καλὴ διασκέδασῃ· γράψε μου πῶς πέρασες καὶ τὶ βαθμοὺς ἐπῆρες') *Χρ. Γ. Μπάμ.* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω') *Κόκκινο Κρίνον* (ἔστειλα σὲ σύγχαίρω διὰ τοὺς βαθμούς') *Κόμητα τῶν Κυκλάδων* (ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ ἔστειλε τὰ «Δάκεια Πνεύματα»· ἀλλὰ δὲν εἶναι κατάλληλα· ἐμεῖς θέλουμε νέα, ἄγνωστα καὶ παιδικά· ἐνῶ αὐτὰ εἶναι παλιά, γνωστὰ καὶ γιὰ μεγάλους') *Γεώργιον Δραπόπουλον* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ ἐκτενὲς καὶ ὡραῖο γράμμα σου· ἂν ἦταν μάλιστα κι' ἡ μελάνη πιὸ μαύρη... ναί, νὰ πάρῃς ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά· στὸ Διαγωνισμὸ ὅμως μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος κι' ἀπὸ τώρα') *Ἀπόγονον*

τοῦ *Πύρρου* (διεβιβάσθησαν') **Βάγνερ** (ἔστειλα· ἡσύχασες λοιπὸν τώρα καὶ σύ;) ***Φώρην Λεβάντην*** (δεκταί') ***Πικρὴν Σκλαβιὰν*** (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη') ***Πανοῦργον' Ὀδυσσέα*** (ἔστειλα· οἱ 10 Ἀσκήσεις ποὺ μοῦ ἔστειλες, συμπεριελήφθησαν στὸν Διαγωνισμό') ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*** (ὀφείλεις λεπτὰ 50, γιατὶ δὲν τὰ εἶχες στὸ τετράδιο ποὺ μοῦ ἔστειλες νὰ διαβιβάσω·) ***Ἰδανισμὸν*** (φαντάσου πόσο θὰ λυπούμουν κι' ἐγώ...) ***Σχάρπ*** (ἔστειλα· ἀπὸ τὸν λογαριασμὸ ποὺ ἔλαβες, θὰ ἐνοήσης') ***Ὠκεανὸν*** (γαλοῖος; καθόλου! γράφε μου ἀφοβα· τὸν πατέρα σου εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ἐλεόθερο Πουλὶ*** (ὄχι μόνο δὲν εἶπα «μ' ἐσκότισες», ἀλλὰ κι' εὐχήθηκα νὰ μοῦ ἔγραφες συχνότερα·) ***Ποντοηρακλειανὸν*** (δὲν μπορεῖς νὰ τἀλλάξης ἂν δὲν πληρώσης τὸ δικαίωμα· τὸ ποίημά σου στὸν **Πολέμη** εὐγενικό, ἀλλὰ ἀπεχνο·) ***Κορυφὴν*** τοῦ ***Ὀλύμπου*** (δύσκολε νὰ σοῦ πῶ! θἄπρεπε νὰ φάξω σὲ χιλιάδες λυσόχαρτα—καὶ ποῦ καιρός;) ***Ἀνιλόστην*** (χαίρω πολὺ· καλὴ διασκέδαση!) ***Ρομαντικὸν*** (σὲ συγχαίρω· ἐμπρὸς τώρα!) ***Ἀρακάκι*** (καλὰ λοιπόν, θὰ περιμένω·) ***Ἄρην*** («Καιόμενον Δάσος» δὲν ἔχω δημοσιεύσει ποτέ· μόνο «Μέγα Δάσος» τοῦ Βέρν, στὸν τόμο τοῦ 1902, καὶ αὐτὸν σοῦ ἔστειλα μαζὶ μὲ τοῦ 1906.) ***Π. Σκούταρην*** (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) ***Πατρινὸ Διαβολάκι*** (ἔστειλα 5 τετράδια.) ***Λαμπρὸν Ἥλιον*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἀλλὰ τὰ γραμματόσημα μᾶς ἄφησαν ζημία δρ. 4·) ***Υἱὸν τῆς Σελήνης*** (ὁ Ὀδηγὸς τὰ λέει ὅλα·) ***Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Μαῦρο Γατάκι, Σκλαβωμένην Ἴαβρον κτλ. κτλ.***

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Ἰουνίου, θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 5 Σεπτεμβρίου.]

448. *Λεξίγριφος*

Ἂν πρόθεση δισύλλαβη
Συνδέσης μὲ μιὰ μέρα,
Νὰ τοῦ Νηρέα ἡ ὄμορφη
Μικροστά σου θυγατέρα!

Γιὸς τοῦ Σιπύλου

449. *Στοιχειοτονόγριφος*

Τοῦ Αἰγαίου νησὶ μικρό,
Ἕνα γράμμ' ἂν τοῦ ἀφαιρέσης
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσης,
Μέρος γίνεται ἱερό.

Δημοκρατικὸς Ἕλλην

450. *Ἀναγραμματισμὸς*

Τῆς Σπάρτης βασιλιὰ
Ἂν ἀναγραμματίσης,
Μπορεῖ νὰ πῆς μιλιά,
Μά... δὲν θὰ ξεφωνίσης.

Πίλοψ

451. *Δημῶδες Αἴνιγμα καὶ Φύρδην—Μίγδην*

Ρόπιπο τσιπάκι
κακκόνι στρομπωμὲ
ρούμμι λακορέγοι
κοιτακοῦν σαμέ.

Νἀναγνωσθῇ καὶ νὰ λυθῇ.

Ἀγρυπνος Παρατηρητὴς

452. *Σιδηρόδρομος*

Α * * Α * * Α * * Α * * Α

Σύνδεσμος — Ψυχικὴ νόσος — Φυλή—Ἤπειρος.

(Τὸ τελικὸν κάθε λέξεως εἶναι ἀρχικὸν τῆς ἑπομένης.)

Μιμόζα

453. *Ἀστήρ*

* * * ·Ὁριζοντίως
* * * Κράτος τῆς
* * * Ἀμερικῆς.
* * * Α * * * καθέτως
* * * Κράτος Βαλκανικὸν· διαγωνίως χώρα καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Γαλαξίας

454. *Κρυπτογραφικὸν*

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θεός.
2 8 4 5 6 2 3 = Κακόν.
3 5 6 7 8 = Ἀρχ. πόλις.
4 5 6 2 8 = Μερικόν.
5 6 7 8 = Μετοχή.
6 5 7 8 = Ἀρχ. συγγραφ.
7 6 4 5 2 8 = Μουσικόν.
8 7 1 2 3 = Ἐπίθετον

Ἀμαζὼν τῆς Βουλώνης

455. *Ποικίλη Ἀκροστιχίς*

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητημένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν βασιλέα:

1, Ἔντομον· 2, Γοργών· 3, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· 4, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 5, Εὐρωπαϊκὴ Πρωτεύουσα· 6, Εὐρωπαϊκὸν Κράτος· 7, Εὐρωπαϊκὴ Πρωτεύουσα· 8, Εὐρωπαϊκὴ Πρωτεύουσα.

Ρολάνδος

456. *Φωνηεντόλιπον*

σν—θν—κ—χρ—κν

Πατρινὸ Διαβολάκι

457. *Γρίφος*

λο λο λο λο λο λο
λο λο λο λο λο νὰ ὥρα!
λο λο λο
λο λο λο τῶν
λο λο λο
λο λο λο

Παιδίον τῶν δασῶν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

458. *Triangle*

* * * * = Planète
* * * = Animal
* * = Note
* = Consonne

Vertical: les mêmes.

Ἑλληνικὸ Χάρμα

459. *Cinéma-Rebus*

Μύτη - Γεγονὸς - Κλίνη
(Ψευδώνυμον Διαπλασοπούλας)

Πυροβολητάκι

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 17

225. Σηκουάνας (σύχου, Ἀνναῖς.)—226. Νυχτὶ-νυχιά. — 227. Ὁ Ἥλιος, ἡ Ἡλεία, τὸ ἥλιον. — 228. Πλάξ-βλάξ (ἢ πλάκα-βλάκα.)

229. **ΣΑΛΑΜΙΣ** 230—234. Διὰ
ΤΟΥΡΚΙΑ τοῦ Α: *δα-*
ΟΡΑΤΙΟΣ *σμός, πάθος,*
ΤΙΒΕΡΙΣ *φάρος, ναῦς,*
ΟΛΥΜΠΟΣ *λάρος.* — 235.
ΣΑΡΙΣΣΑ Εἶναι τὸ Ἀλ-
ΜΑΡΣΥΑΣ φάβητον ἀνάποδα: ω, ψῖ, χῖ, φῖ, κτλ.—236. **ΟΡΦΕΥΣ** (Ὀδυσσεύς, ΑΡης, ΔάΦνη, ΕὐτΕρπη, ΘησεΥς, ΠαρράΣιος.)—237. Ἀθηνᾶ, Ἀργία, Ἄμαξα, Ἄμφια, Αἴθρα.—238. *Ἐν τῇ ταχύτητι πολλάκις ἡ ἐπιτυχία,* (ἐν τι τᾶ χῖ, τί τί, πολλὰ κις, ι ἐπὶ τι, χῖ α.)

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑξῆ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ ραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὴ 2.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—891)

Προκηρύσσω Διαγων. Μ. Μυστικῶν καὶ Γραμματοσήμων. Βραβεῖα τέσσαρα· προθεσμία δίμηνος· συμμετοχὴ δύλεπτος. Δ)σις: Θαλῆν Προδρόμου, Σουφλί.

Ναπολέων

(ΚΔ'—892)

Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Δρασοσταλίδα, ἔστειλα. Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας, ἀλληλογραφοῦμεν μέσω Διαπλάσεως;

Ἀλήστις

(ΚΔ'—893)

Φρασκούτα, τί σύμπτωσις. Περίμενε γράμμα μου ἀπὸ τὶς Σπέτσες.

Καραμαλίτσα

(ΚΔ'—894)

Παρατείνω Διαγωνισμὸν Καρτῶν 20 Ἰουλίου. Βραβεῖα δύο δέλτια! Σπεύσατε.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ

(ΚΔ'—895)

Κόμη Ἐράχ, ἡ ἀδελφή μου; θαυμάσια. Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φροντίδα. Ἀφοῦ ἐδιάλεξες ποιητής, δὲ βρίσκεις πὼς σοῦ ταιριαζε μέρος κιὸ ρομαντικὸ ἀκὸ τὸ Trocadero; Ὁ Καρχαρίας πετῷ καὶ χορεύει chimmy.

Μελοδάναγη, πῶς σ' ἀρέσει στὸ tennis νὰ λὲς sorty; δηλ. δὲ σ' ἀρέσει, ἀλλά...

Ὁ Λέων Π. κίνει ἀκόμη χαμομήλι;

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΔ'—896)

Δροσερὲ *Ζέφυρε, Γρύλλε*, μὲ ποιὰ παρέα; ποῦ σφυρίζω; Ἄφρα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι. Ἔμπρός σας εὑρίσκεται ὁ:

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΔ'—897)

Κεραυνέ, εἶσθε νικημένος· στοίχημα. Βεζούβιε, Ἔτνα, Ἔκλα, σὲ μικρὰς δὲν ἀπαντᾷ ὁ,

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(ΚΔ'—898)

Προκειμένου νὰ παραθερίσω, παύω τὴν ἀλληλογραφίαν μου.

Υἱὸς τῆς Σελήνης

(ΚΔ'—899)

Φεύγοντας στὴν ἐξοχὴ παύω κάθε ἀλληλογραφίαν.

Καπετὰν Καραπιπέρης

(ΚΔ'—900)

ΜΕΛΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
ΜΕΛΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(ΚΔ'—901)

Λινέττα, θὰ λογαριασθοῦμε τὸν Σεπτέμβριο, γιατὶ φεύγω στὴν ἐξοχή.

Δίγενης Ἀκρίτας

(ΚΔ'—902)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΔΥΣΣΕΥΣ»

Ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Ἰθάκῃ σκοπῶν τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Δ)σις: Σύλλογον «Ὀδυσσεὺς» Σ.Σ.Σ., Ἰθάκην.

(ΚΔ'—903)

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλα τὰ Διαπλασόκουλα.

Βενετοπούλα

Εἰσερχόμενος στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ἅπαντας, ἰδιαιτέρως Καπετὰν Καραπιπέρην, Τριανταφυλλένιαν, Ἰδανισμόν.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΟΔΕΣ

(ΚΔ'—905)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ

Ἀποτελέσματα τοῦ Β' (Μεγάλου) Διαγωνισμοῦ μας:

Α'—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ.

Β'—ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ καὶ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΙΑ·

Ἔπαινοι: Ἀφορισμένο Κύμα, Ἐθνικὴ Πίστις, Μελαψὸ Σκαλιωτάκι καὶ Σφίγξ.

Σημείωσις.—Ἀντὶ γιὰ τρίτο, δίδεται δυὸ δεύτερα, γιατὶ οἱ ἀπαντήσεις ἦταν ἰσοδύναμες.

(ΚΔ'—906)

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ

Δόθηκαν στὴ Βιβλιοθήκη μας, σὲ τόμους: Ἀλεξανδρινὸ Διαβολάκι 1, Ἀνθόκηπο 1, Ἄτλας 5, Ἀφαντής Ἥρως 2, Βαρκούλα, 2, Βατομουριά 1, Βάτος 1, Δαυΐδ 2, Δοδωναῖος 3, Ἐπτά 1, Θυμάρι 6, Καστανούλα 3, Κισσός 10, Μεγαλοδόλουδο 3, Προφήτης 1, Παρελθόντος 1, Ρὰ 4, Σάτυρος 10, Σοφὸς 1, Ταύγετος 2, Τυτίκα 3, Ψυχή 4, ἀγοράστηκαν καὶ δώδεκα ἄλλα. Τοὺς εὐχαριστοῦμε.

(ΚΔ'—907)

Μπαγιαντέρα, pardon! Ἔχετε δικαίωμα ἐμεῖς οἱ μπεμπέδες τὶ ζητᾶμε ἀπὸ ἐσᾶς τίς... γιαγιάδες μας;!

Ἀκρόμητο Εὐζωνάκι

(ΚΔ'—908)

Ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ ὅλους καὶ ὅλες Δ)σις: Ἀθαν. Κώνσταν, Ναῦς Ἁγίας Ζώνης (διὰ *Ἑλληνικὴ Δόξα*)

Ἀθήνας

(ΚΔ'—909)

Μαῦρε *Ἱππότα*, τὴν ἔπαθες! Μόλις λοιπόν, *Θανάση* μου, ὅτι μόνον τὰ τριτοετεῖς καὶ ταταρτοετεῖς φοιτητὲς πέρνουν ἀναβολή. — *Τριανταφυλλένια Μπουκετάκι*, ἴσως.

ΚΟΜΗΣ ΦΟΙΝΙΞ

(ΚΔ'—910)

ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΑΙ: 1) Σίσυλος (κάρτα) Ἀντίζηλοι. 2) Ἀστιδεὺς (κάρτα) Κατάδικος. 3) Πληγωμένος Χρυσαετός (Ζωγραφική) Φραντζέσκα τοῦ Ρίμινι. 4) Γῶγος Ἀστέρης (Μ. Μ.) Ζηνιάνα καὶ Γεφύρας. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—911)

Χείμαρρε, στὰ λουτρὰ προόδευσις πολύ; —Τρελλὸ Ναυτόπουλο, χαιρετισμοὺς στὴ Μαρία.

ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ, ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΑ

(ΚΔ'—912)

Γῶγο *Ἀστέρη*, τετράδιό σας ἔλαβα· εὐχαριστῶ καθὼς καὶ γιὰ τὰ κάλλη σας λόγια· στὸ διαγωνισμό σας λυπᾶμαι ἀδυνατοῦσα νἀπαντήσω.—*Ἱερὰ Ἡμέρα*, γνωστή; — *Φρασκουίτα*, εὐχαριστώ, Δ)σις;—*Κόμη Φοίνικα*, ποῦ τὴν ποθήκατε;

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—913)

Ἀγλη, ἐὰν δὲν πειράζει ποῦ ἔργησε ν' ἀπαντήσω, στεῖλε: A. Papaglou, Tatavla djadessi, 29, (Διὰ Φιβον), Constantinople.

ΦΟΙΒΟΣ

(ΚΔ'—914)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν κωμικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ δόλεπτος. Βραβεῖα δύο. Δ)σις: Ἀνδέαν Π. Μανωλίδην, Ἀμβλιανῆ 4-Α, Ἀθήνας. — ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

(ΚΔ'—915)

Ὀνειρο τῆς Κύπρου, σιγὰ μὴν πῆς σὲ κανένα μᾶς γνωρίζεις!..— *Φεγγαράκι* Σία, δὲν ἀριστεύσαμε σὰν τὴν Ἀμφυλλίδα, ΕΝ ΤΟΣΟΥΤΩ ὅμως δὲν ἔχουμε καὶ μεγάλη διαφορά.

ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—916)

Δὲν ἤλπιζα τόση ἀπάθεια, *Ἡρώ Φέσσα*. Στεῖλε Δ)σιν.

Πικρὴ Σκλαβιά

(ΚΔ'—917)

Παιδική *Καρδιά*, Σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ μεγάλο βαθμό σου· δὲν σὲ ξέχασα· θὰ στεῖλω. Δ)σις;

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΔ'—918)

Ἀριστέα Μαραβελίδου διαπλασοπούλα καὶ εἰς ἀνώτερα, μπράβο! Γιατὶ μᾶς ξέχασες; αὐτὲς εἶναι αἱ ὑποσχέσεις;

ΚΑΜΕΛΙΑ

(ΚΔ'—919)

Μιράντα, εὐχαριστῶ πολύ. *Δίπσα*, τὸν σὲ κατάλαβα· ἀλληλογραφοῦμε. *Αἴγλη*, εὐχαρίστως ἀλληλογραφῶ. Δ)σις; *Γκάρμπο*, περιμένω ἀκόμα.

Μελαψὸ Σκαλιωτάκι

(ΚΔ'—920)

Δούσισα *Ἑλένη* μὲ θυμᾶσαι στὴ Γυμναστική; *Σαπφώ*, θὰ κᾶς στὴν ἐξοχή;

Ἀραπάκι

(ΚΔ'—921)

Γῶγο Ἀστέρη, εὐχαρίστως. Πετιαλοῦδα, Μιμόζα, Πανταχοῦ Παρὼν, Τριπέλα, Ρίτα.

ΣΥΠΝΟΠΟΥΛΙ

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛ. 8